

Iván Péter

A KUTYÁS ZSUZSI

A kutyás Zsuzsit ígéretették Jenőnek már több hónapja, igazi közügy lett kettejük előre borítékolható szerelme a masszírozóban. Az egészét Brumimami találta ki, és igazság szerint rajta kívül senki más nem találkozott még a hölgyeménnyel a kislevegők közül. Egy túlbuzgó kolléga pedig még a profilját is megnézte a közösségi oldalon, de persze nem volt róla fénykép, hogy is lett volna.

– No de mégis, hogy néz ki ez a nőszemély? – faggatta Jenő Brumimamit két masszírozás közt a dohányzóban.

– Átlagos, Jencike, átlagos – szuszogott a másfél mázsás, bakmacskahangú asszony a szakadt fotelben.

– Jujj – csapkodta térdét a szintén ott pöfékelő, horpadt mellű Lebeny –, ha a menyecske Brumimami szerint átlagos, attól még jóval a vágósúlyon túl lehet! Paprikát, só, kis savanyúságot okvetlenül vigyél a randira.

De őszintén szólva Jenőt nem nagyon érdekelte a kutyás Zsuzsi testtömege. Még örülne is, ha lenne mit fogni az asszonyon. Csak csesznye ne legyen, meg szende, azt a kettőt ki nem állhatja. Ha egy nőt az oroslán is csak kovászos uborkával eszik meg, abból jó nemigen sülni ki. Találkozzanak, beszéljenek egymással, a többi ügyis kialakul. Ellehetnének önála, gangra néző, első emeleti, másfél szobás lakása van. A kutyával sincs probléma, a házban többen is tartanak. Vagy ezt kiadják, Jenő pedig a kutyás Zsuzsihoz költözik, ha az asszony már ott szokott meg. De mégis jobb lenne, ha Jenőnél laktának, az mindkettőjük munkahelyétől egyenlő távolságra van. Egy darabig mehetnének is együtt hajnalban, a kutyás Zsuzsi a blökivel, ő meg Bercivel mellettük. Ügyesen elszerencsétlenkednek majd.

– Csak látót ne, azokkal én mindig befürödtem – magyarázta Jenő Brumimaminak a csopaki sebesvonal kolbászszagú fülkéjében. – Az egyik meglopott, a másik mellőlem kacsingált a férfiakra, a harmadik meg lusta volt, mint a dög, még nekem kellett utána takarítanom. – Jencike, az akkor sincs rendben, hogy egy ilyen szép embernek ne legyen egy kis barátnője! – bizonygatta csámcsogva Brumimami. Őbelőle jött a kolbászszag, a kétórás vonatútra is csomagolt vagy tíz szendvicset, mégis végig azon sajnálkzott, hogy nincs a szerelvényen büfékocsi.

*Egy tisztos összes halánték
A nő számára ajándék*

– engedte ki a hangját Jenő. Tudta jól, hogy szerencsésen őszül, azt mondták, deres a halántéka meg a tarkója. Nemrég a férfizuhanyozóban Zsugásvili jegyezte meg: – Jencikém, szép fehér a csúnyád körül! – Ez is jó volt, szépek lenni jó. Arról ugyan, hogy ki a szép, mi a szép, Jenőnek igencsak sajátos fogalmai voltak, de jobb előtte nem is emlegetni a fogalom meg tartalom szavakat, azoktól ő Gyöjgyike óta csak fejrángást kap.

Jenő utolsó kapcsolata, a szalonnás hátú magyartanárnő éjjel-nappal a fogalmakkal meg a tartalmakkal kínozza a szegény embert. – Jencike, tudja maga igazándiból, mi az a kajikatúja? – selypegett felajzva, és már szemléltette is bő lére eresztve a fogalmat.

– Magának például nagyon majkás áll a van, Jencike, ejó a maga kajikatújaszejű pojtjéján ezt fognám kihangsúlyozni. – De minek? – kérdezte Jenő vidoran krumplipucolás közben. Győjgyit azonban nem lehetett megakasztani, vattát nyomott Jenő kezébe, hogy az fogalmat alkothasson a felhőkről, különböző hőfokokkal érzékeltette a színeket, és mindent apróra leírt, amit csak látott a *Nők Lapja* képein. Még arra is kísérletet tett, hogy megtanítsa Jenőt mosolyogni, de a férfi rémisztő vicsorgása láttán nem erőltette tovább a mimikát. – A kejesztjejtvény kiváló szójakozás – okította Győjgyi szakításuk napján, és vonalzóval erős, tapintható vonalakat rótt a *Füles* egyik skandijának rácsai mentén. – Fogja csak meg, Jencike! – tette a mélyeket lélegző férfi ujjbegyeit a kidomborodó vonalhálorára. – Ez a vízszintes, ez meg a függőleges, és ha minden jubjikát helyesen tölt ki, előjön a kajikatúja poénja! – De minek? – kérdezte Jenő kicsit türelmetlenül. – Éjtse máj meg, nem élhet úgy a látók közt, mint aki semmijől sem tud! A fogalmakat feltétlenül meg kell tölteni tajtalmakkal! – skandálta Győjgyi, aprókat nyalva az Éva vermutból. – Tajtajomhoz a fojma Amfója – vágta rá Jenő a szlogent. – Istenem, Jencike, tudja maga igazándiból, mi az az amfója? – kérdezett vissza sértetten a magyartanárnő. – Valami szaros kübli – mondta Jenő, és miközben dobálta ki Győjgyi holmijait Mamuszka régi háromajtós szekrényéből, arra gondolt, hogy ehhez a nőhöz képest még az is tűrhetőbb, ha meglopják, ha mellőle kacsingálnak más férfiakra, ha lusták, mint a dög. Köszöni szépen, őneki egyszer és mindenkorra elege van a fogalmakból. Rejtőt, érdekes módon, tajtalommal tömött fogalmak nélkül is lehet mindig olvasni.

– Egy kis kolbászkát, Jencike? – kínálgatta kollégáját Brumimami.

– Ugyan már – sóhajtott Jenő, két tenyere közt sodorgatva Bercit. – Már én is úgy érzem magam, mint egy kutyuska, hogy a maga kolbászkája lecsalt Csopakra.

– Az inkább úgy van, Jencike, hogy a maga kolbászkáját csalogatja le Csopakra a kutyás Zsuzsi kis vágott zsömléje – heherészett teli szájjal Brumimami a szalvétája fölött. – Nini, ott a Balaton!

Jenő utoljára tizenéves korában járt errefelé, Zánkán üdült a Vakok Iskolájával, azóta jószerivel ki sem mozdult Budapestről. Csopakot a szakszervezeti üdülő eladása után találták ki a nagyfürdősök. Minden júniusban kibérelték egy hosszú hétvégére a régi vállalati dácstát, és hétfő hajnalig ment az ereszd-el-a-hajamat. Jenő ódzkodott az efféle összeroffenésektől, de Brumimami, aki minden nyáron lement, megnyugtatta, nem olyan rossz az. A lányok főznek, a fiúk isznak, este pedig pancsolnak a Balcsiban. És most a kutyás Zsuzsi is ott lesz, nyugodtan beszélgethetnek, ismerkedhetnek egymással. – Én szívesen randevúztam volna vele a Városligetben is – duhogott Jenő, míg a jobbra-balra billegő Brumimami tömör könyökét fogva végigballagtak a Balaton utcán. De a masszór a szíve mélyén örült, hogy kolléganője elcsalta a tóhoz. Mostanában, az igazat megvallva, majd az eszét vesztette a magánytól. Inkább tovább maradt a fürdőben, vállalta a hosszú műszakot is a családostok helyett, csak ne kelljen a Mamuszka halála óta kietlen lakásban rostokolnia. Rejtőt sem hallgathat örökké az ember.

Tán most kialakul valami, megtetszenek egymásnak. A kutyás Zsuzsi negyvenhárom éves. Ha egyszer hajlandó lesz föllátogatni Jenőhöz, olyan juhtúrós sztrapacsát ritytyent neki, hogy még a tányért is kinyalja, a kutya pedig megkapja a szalonnabórt. Jenő mindenfélét tud főzni, Mamuszka sok mindenre kitanította, de nem szívesen lát neki a kotyvasztásnak. Inkább eszik a kifőzdében, a sarki lángososnál, de a kutyás Zsuzsi keze alá örömmel dolgozna, ha a nőnek kedve van a konyhában vacakolni. Mégis más a vasárnapi ebéd, ha nem stanecliből, magányosan fogyasztja az ember.

Brumimami az üdülő társalgójában összepuszkított régi nagyfürdős kolléganőivel, emelt hangon tárgyalták az ideutazás körülményeit, a csopaki milió változatlanóságát tavalyhoz képest, hogy ki mikor érkezik. Jenő is bemutatkozott az asszonyoknak, Brumimami pedig rögtön a konyha felé vette az irányt, hogy hozzálássanak a főzéshez. – Jencike, válasszon magának szobát az emeleten, a folyosó végi kettő kivételével bármelyikbe beköltözhet! – irányította a lépcső felé a masszórt.

Berci végigkopogtatta a lépcsőfokokat, az emeleti folyosó kétoldalt nyíló ajtajait. Jobboldalt öt szoba, baloldalt hat. Jenő a könnyebbség kedvéért a lépcsővel szembeni szobában vackolt le, ott is az ajtóhoz legközelebbi ágyra tette a sporttáskát.

A földszinti konyhában Brumimami és a régi kolléganők befogták kuktának, azt hittek szegénykék, hogy egy vak nem sír a hagyma fölött.

– Jencikém, biztos, hogy nem vágja meg magát?

– Én kizárólag másokat vágok meg, azokat is csak hó végén, gyönyörűm!

Közben egyre többen köszöngettek be a tágas helyiségbe, barlanghangú férfiak, nyenyerehangú asszonyok, még a gondnok is előkerült, télialma-szagú, öreg, átizzadt mellényben. Azzal jól elváltak, huncut egy hapi volt, kis idő múlva már elég erős vicceket csináltak egymásnak.

– Na, Brumikám, akkor mikor jön a kutyás Zsuzsi? – ejtette a vándlingba az utolsó szót a hagymát a folyamatosan könnyező-taknyoló Jenő.

– Ó, a Zsuzsi, az lehet, hogy csak holnap reggel érkezik – kiabált a konyhaasztal túlfeléről egy hungarocellhangú nő.

– Elvan az a Zsuzsika a kankutyájával, komám, én innék rá egy pohár hideg vizet a helyedben! – kuncogott a gondnok, a lopva szájába csempészett hagymadarabokat köpködve szerteszét a röhögéstől.

Egy óra múlva mégiscsak elszabadult Jenő az asszonyok közül, kezét mosott a csap alatt a citromos mosogatószerrel, és vizes pracliját tréningalsója fenekébe törölve kilépett a társalgóba. A bejárati kétszárnyú ajtó mellett férfiak vihogtak cickányhangon, feléjük igyekezett, hogy megismerkedjen velük. – Üdvözltem az uraknak! – köszöntötte joviálisan a vinnyogókat. Azok erre rögtön elhallgattak, némán álltak a küszöbön. Majd valaki odahajolt a képe elé, Jenő érezte cefreszagú leheletét. Valószínűleg vizsgálgatta a jövevényt, érezni lehetett, ahogy ide-oda integető tenyere kavarja a levegőt Jenő arca előtt. – Kollegalista üdvözltem – sütötte el Jenő, már szárazabban, a kisfürdős viccet. – Csókolom! – üvöltötte a fulébe egy hülyegyerekhang, majd mindketten röhögni kezdtek. – Na jó – fordult meg Jenő lemondón, hogy tisztes távolságba kerüljön ezektől az idéetlenektől, de a másik, a budikefhangú, a vállára tette a mancsát. – Hát te meg hova tolod a bicajt, kismókus?

Jenő utálta ezt. Megszokta már, hogy emberek süketnémának, értelmi fogyatékosnak, mozgáskorlátozottnak nézik, tudta, hogy vannak olyanok is, akik a fél városon át követik, tátott szájjal figyelik, mibe ütközik bele. Fel nem foghatta, mi érdekes van egy vak emberben, de sokszor érezte, ahogy körülveszi a furcsálkodó figyelem, ahová csak belépett. Ezt még meg is szokta valahogy, a szemtelenséget azonban utálta. Újonc korában a Kisfürdőben egy jópofáskodó kolléga próbálta nyilvánosan lejáratni, a hintőporos dobozába súrolót csempészett, az orra előtt nyúlta le főzelékéről a feltétet, csupasz fenekét Jenő arca előtt himbálta. Jenő a harmadik héten, egy délutános műszak végén kezét nyújtott neki a zsúfolt öltözőben. – A holnapi viszontlátásra, komám! – A kekeckedő gyanútlanul belecsapott Jenő tenyerébe. Több nem is kellett. Jenő a kézfogásból megtudta, hol áll pontosan a gyalázatos, s miközben fehérre szorította a másik mancsát,

irtózatossá rúgott a hasába. Mikor a kolléga nagyot nyögve a földre került, kapott még egy pár bakancsost a combjára, seggére, utána csak halkán szűkölt a mocskos linópadlón a büdös cipők közt. A kollégák megtapsolták az elszánt fiatalembert, Kecec Tóni pedig másnap átkérte magát a Nagyfürdőbe.

– Majd lejattolunk, ha kiszállt belőletek a pia – mondta Jenő.

– Bocsi, öreg – váltott békülékenyebb tónusra a budikefehangú –, én vagyok a Csapó, ez a baromarcú meg itt mellettem a Tót Peti.

– Jenő – enyhült meg Jenő. Megkönnyebbült, hogy nem keveredtek komolyabb összetűzésbe a sráccokkal. Kellemetlen lenne, ha a kutyás Zsuzsi előtt hirig hírébe keveredne, mikor még nem is találkoztak. A konyhából kijött a kuncogi gondnok bácsi, és minden teketóriázás nélkül karon ragadta Jenőt, hogy körbevezesse a nyaralón. Megmutogatta neki az esővízgyűjtő hordót, a kocsibeállót, a hullámosra nyírt sövényt, a szomszéd telek határán húzódrótkerítést, majd együtt bementek a gondnok nyári konyhájába, ahol áldomást ittak Jenő jöveteleire barackpálinkával. Jó volt.

Addigra az ebéd is elkészült, a már megérkezett fürdősöknek a konyhában terítettek. Csípős lecsót főztek a lányok kolbásszal, hatalmas, friss kenyérszeletekkel tunkolta mindenki a levét.

Jenő ebéd után felment a lépcsővel szembeni kétágyas szobácskába, ahol új lakót talált. A kolléga szintén a Nagyfürdőből jött, s ahogy szobatársa belépett, vidáman köszöntötte:

– Kakukk!

– Kakukk! – válaszolt szórakozottan Jenő, mire az idegen fáradt röhögéssel dőlt el az ágyon, a rugók csak úgy visítotak a nagy test alatt. „Ez is jól bebambizott!” – gondolta Jenő, de azért ő is leheveredett a gyászosan nyöszörgő fekhelyre.

A kutyás Zsuzsi! Jenő megpróbálta egy irányba terelni a gondolatait. A kutyás Zsuzsi negyvenhárom éves, így tizennégy év van köztük. Nem annyira sok. Brumimami szerint, aki vele dolgozott egy osztályon a Nagyfürdőben, soha nem látták férfival az oldalán. Válogató? Csalódás érte? Vagy tényleg igaza lenne a gondnoknak, és bele van szerelmesedve a kutyájába? Jenő tudta, hogy az asszony első mondatából mindent feltérképez, arra is ráérez, milyen modorban kell vele beszélnie, hogy egy kicsit belopja magát a szívébe, most mégis egyre-másra gyártotta az elméleteket. És mi van, ha a kutyás Zsuzsi, a Brumimami által elmondottakkal ellentétben, mégis közönséges, rusnya és beképzelt? Semmi baj, mi sem egyszerűbb, mint egy nő tudomására hozni, hogy nem kérünk belőle. Kíméletesen, stílusosan, de mégis határozottan.

– Kakukk! – motyogott szobatársa a dikón.

Jenő nem tudta, hogyan nyomta el az álom, de mikor felébredt, Kakukk Marci nem volt már a helyén. Kitapogatta óráján a mutatókat, álmélkodva vette észre, hogy negyed öt van, több mint két órát aludt. Felkelt, fogat mosott, tiszta inget vett fel, fogta Bercit, és kilépett a folyosóra.

A csöndes emeleten éppen a szobakulccsal bajmóldott, mikor megérezte, hogy valaki közvetlenül mögötte áll. – Helló! – köszönt oda neki, s megorrontotta a női parfümöt is. Ahogy megfordult, rögtön helyesbítene kellett: ez nem parfüm volt, hanem rég nem szagolt Csarli spré, amit egy időben minden asszony fujkált magára a fürdőben. Jenő szerette a Csarli spré illatát, nyitotta szóra a száját, hogy megdicsérje az ismeretlen nő ízlését, mikor az Jenő tréningnadrágján át a férfi lába közé nyúlt, és módszeresen tapogatni kezdte.

Jenő a meglepetéstől tátott szájjal állt, a nő pedig kíváncsian, szuszogva ismerkedett a kis csomaggal, minden ráncát-redőjét apróra megvizsgálta, majd tenyerébe fogta, s

megemelte, mintha a súlyát méricskelné. Mire Jenőnek eszébe jutott volna, hogy a jobb hozzáférhetőség érdekében netalán széjjelebb tartsa combját, Csarlika befejezte a műveletet, s apró szandálcattogásokkal szaladt le a lépcsőn. – Kezitsókolom! – jött meg Jenő hangja, biztos túl későn, hogy a nő meghallja.

– Hogy mik vannak! – súgta maga elé, de még percekig állt az ajtó előtt. Órákon át nem is volt más a fejében, mint ez a mondat, álmélkodva járkált a társalgóban, álmélkodva jattolt le az újonnan érkezőkkel, álmélkodva ette az uzsonnára feltalalt zsíros-hagymás kenyeret. Ha magára maradt egy másodpercre, rögtön kiszaladt a száján: – Hogy mik vannak! A kutya mindenit, hogy mik vannak! – Aztán Csapóék nagy hangon bejelentették, hogy fürdés lesz, nincs pardon, mindenkinek jönnie kell a partra, és Jenő újra felmászott az emeletre, hogy felvegye a fürdőnadrágját. Az ajtó előtt nagyot dobant a szíve, beleszimatolt a levegőbe, de nem a Csarli spré illatát érezte, csak friss vakolás szagát. – Kakukk! – hallotta ismét pityókás szobatársa hangját, de erre újfent csak kibuggyant belőle egy „hogy mik vannak!”.

Most, ahogy Brumimami oldalán evickéltek a strand felé, a hogymikvannakok új gondolatoknak adták át helyüket. Lehet, hogy Csarli most is itt slattyog mögötte, a sípoló, lármázó, nevetgélő fürdősök közt, és őt figyeli! Talán Jenő mindjárt megérzi a spré illatát, a nő hozzádörgölgödzik, hogy ezzel is jelet adjon! Jenő érezte, hogy a fürdőnadrágra kapott rövid pantalló alatt lassan éledezni kezd. Gyorsan a dereka köré kanyarította a nagy fürdőlepedőt, amit eddig a vállára csapva hordozott, és az orrcimpája zsibbadni kezdett a szégyentől. Hiszen a folyosón neki nem is lett kemény! Mit gondolhat róla Csarlika ezek után? Pedig ő aztán, ha nem éri ilyen váratlanul a támadás, igenis be tudja bizonyítani, hogy képes! Aztán váratlanul, mert egész álló nap ezt hajtogatta, a szájára tolult a kérdés:

– Brumikám, mikor jön már a kutyás Zsuzsi?

– Csopakabana!!! – szaladt hideglelés röhögéssel Csapó a vízbe. Így este fél kilenckor nem volt meleg a Balaton, de a fürdősök rendületlenül gyalogoltak a bóják felé. Jenő a parton fürdőnadrágra vetkőzött, a csobbanások, lötypölések, sikolyok felé gázolt a süppedős iszapban. – Ide nézz, Jenő bá, ekkora tüdőkét még nem láttál csajszin! – kurjongatott Csapó. – Kakukk! – hangzott fel jobbján, és Jenő akkor hasra dobta magát a térdig érő vízben. A gyomrát szorító kis görcs hirtelen elhagyta, nagy lélegzetet vett, és teljesen a tóba merült, négykézláb poroszkált a hínárban. Orra szőrös combhoz ért, játékosan beleharapott, szája telement a kezes tisztaságú vízzel. A fürdőben a kötelező zuhanyozáson kívül sosem áztatta magát, most mégis boldogan lubickolt a tóban. Ki tudja, talán a zánkai nyaralás során idegenedett el Jenő a Balatontól, mikor Csöpiké néni világraszóló patáliát csapott, ha valamelyikük két lépésnél messzebb gázolt a parttól. – Bekap az örvény, te idióta! – visszhangzott Jenő fülében negyven év után is a nő ingerült óbégatása, a fürdőző lányok megszegyenítő vihogása. – Nekem a Balaton a Riviéra – kezdte énekelni, de akkor Csapóék lenyomták a víz alá a fejét.

Késő este indultak vissza az üdülőbe, mindenki átöltözött, megszáritkozott, a fiúk pedig vedelésbe kezdtek. Jenő a társalgóban üldögélt a többiekkel, kezében egy üveg sörrel, hallgatta a félrészeg kollégák évődését, a süket handabandát. Nemigen tudta a beszédhangokat tulajdonosaikhoz kötni, ahhoz még nem voltak eleget együtt, csak Csapóékat ismerte fel, Kakukk Marci szirénaszzerű csuklásait, a többi mulatozó hangja cigaretta-, ropi- és ázott-törülköző-szagú katyvaszban kevergett a feje körül. Két nő közé ékelődött a süppedős pamlagon, de szagra egyikük sem Csarli volt, jól körülszimatolt.

Szívesen szóba elegyedett volna velük, de azok inkább a terem túloldalára kiabáltak, Jenő feje fölött értekeztek a tyúkkopasztás mikéntjéről. Jenő már majdnem elsütötte a régi viccet: „– Hölgyem, maga is Guvátis?”, de inkább hagyta az egézet a fenébe, a fiatalok már úgymem ismerik a Kern-féle kabarétréfát, neki pedig egy kicsit kiszívta az erejét a tó. A kutyás Zsuzsival biztosan jól elbeszélgettek volna, bánja is ő, ha a tyúkkopasztás a téma, de hát nem érkezett meg az istenadta, most már valószínűleg csak a holnap reggeli vonattal jön.

A gyerekek közben fürdős sztorikat kezdtek mesélni, köpködve szidták a vendégeket. – Én még az ötkilós tébéset is lerúgom az asztalról, ha jön a külföldi! – fogadkozott egy ismeretlen böllérhangú.

– A kozmót meg eleve fel sem fektetem, rászórom a hintőport a fejére, aztán dörzsölje a hátát a falhoz! – szűkölt Csapó a röhögéstől. Jenő ezt is meghallgatta, tudomásul vette. A kozmó, úgy tudta, annak a vendégnek a nagyfürdős megnevezése, aki nem jattol. Őnáluk azokat biciklistának vagy fogtechnikusnak hívták, de rendesen ellátták. Jenő még a sztotyinkát, a kis kerek százast is háromszor köszönte meg, külföldit pedig a Kisfürdőben talán évek óta nem láttak a szabályszerű magyar beutalóval érkező kínaiakon meg oroszokon kívül. Ha Csapóék nem tisztelik a tébéceket, az az ő bajuk. A nagyfürdősök köztudottan mindig is túl sokat képzeltek magukról, a végén majd hoppon marad az ilyen. Ő úgy tanulta Mamuszkáéktól, jobb a sűrű fillér, mint a ritka forint, neki többet ér a visszajáró vendég, mint a pökhendi, panaszkönyvbe írogató teljes árú belépős. Érezte Jenő, hogy a régi fürdős illetan kezd feledésbe merülni, hogy a fiatalok erőszakosan, mindent kikövetelve lassan átveszik az irányítást a munka világában. Csak remélni tudta, hogy ő még megússza a nyugdíjig anélkül, hogy taj- meg simacu-masszázsfogásokat kelljen elsajátítania, hogy számítógépen tartsa nyilván a vendégeket, hogy beszélő mobiltelefonnal marháskodjon. A fiatal vakok kuksinak nevezik magukat, úgy szörpölnek az internyeten, mint a látók, hegyet másznak, búvárkodnak, körbecsavarogják a világot. Tessék csak, ha jólesik. Jenőnek tárcsás telefonja volt, a néhány vendég a kerületből, akihez masszírozni járt maszekban, így is megtalálta. Neki a technika csimborasszója a magnó volt, több évtizede kazettán kölcsönzött a hangos könyvtárból. Jó volt a hangoskönyv, mert a braille soha nem ment valami gyorsan Jenőnek. Egy időben hetente járt, magának Rejtőt, Mág Bertalant, Szilvásit hozott, Mamuszkának pedig, aki időskorában szintén rákapott a kazettahallgatásra, Jókait, Mikszátot, Szabó Pált. Egyszer, ahogy hazaért a munkából, könnyek között találta az anyját. Hosszas faggatás után kiderült, min hatódott meg a mami: Bodor Tibor színművész, miközben a *Szív örvényeiből* olvasott fel egy különösen megindító részt, sírva fakadt a stúdióban, tisztán hallatszott a hüppögés, orrfújás a szalagon. Mamuszka különben is hamar elpityeredett, mióta Papucska meghalt. Rendesen elalvás előtt zokogott egy sort a dunyhák alatt, a hideg franciaágyban, de sírt a *Szomszédokon* is, Antall József temetésén is, ha megéri, talán még Májkell Csekkszonon is, bár azt sem tudta, az kicsoda, csak úgy a felhajtás miatt.

Jenő egészen elálmosodott. Felkelt az asszonyok közül, akik rögvest egymás mellé csúsztak, és ha lehet, még nagyobb hangon folytatták a háztartási diszkurzust. A fotelek, kerevetek meg az alacsony asztalka mentén kitalált a társalgó szélére, de a lépcsőfeljárót sehogy sem lelte meg. Forgolódott ide-oda, Bercivel kiszimatoltatta a sarkokat, lassan elindult a fal mellett, hogy feltűnés nélkül kikopogtassa magának valahol a kijáratot.

– Ezt keresed, Jenőci? – már megint Csapó, jéghideg doboz sört nyomott a karjához.
– Vagy inkább egy Fantát innál?

– Vakanyád! – mordult fel Jenő, és felszisszentette a sör nyitókáját. A szájához tartotta, majd egy húzásra kiitta, sőt virtusból még össze is nyomta a doboz alját, olyan lett, mint egy fagyalttölcsér.

– A kurva! – rikkantott boldogan Csapó. Ilyen volt Jenő: ha inni kellett, ivott, ha enni kellett, evett, ha dolgozni kellett, dolgozott.

– Na most akkor vezessél szépen a lépcsőhöz, pubikám! – kapaszkodott kissé megsédülve a kolléga karjába.

A lépcső tetején előkereste nadrágzsebéből a szobakulcsot. „No ezek elidoggálnak itt hajnalig, Jenő bácsi meg kialsusza magát” – gondolta, mikor Csarli kézen fogta. Szelíden húzta magával a folyosó felé, Jenő pedig dobogó szívvel igyekezett lépést tartani, még Bercivel sem pásztazott közben, pedig félt nagyon, hogy orra bukik. – Jó estét kívánok – lihegte, de Csarli már nyitotta is az ajtót, tuszkolta be a szobába. Mohón Jenő lába közé nyúlt, majd ruha surrogott, és mire a masszőr feleszmélt volna, a nő mindkét erős combjával a derekára fonódott. Jenő később sem tudta megmondani, hogyan került elő a micsodája a nadrágból, meg hogy hogyan bírta a nem könnyű asszonyt hosszú percekig megtartani a lábával, de abban biztos volt, hogy derekasan helytállt, mert Csarlíka a találka végén elégedett hörgéssel kulcsolódott le róla. Ő maga semmit nem végzett, de boldog volt, hogy legalább a másíknak megvolt az öröme, így is azt hitte, menten összepattannak fejében az erek. A legcsodálatosabb az volt, hogy utána Csarlíka gondosan felhúzta rá a bokája körül táncoló kisanadrágot meg a sortját, újra kézen fogta, és úgy meztelenül, ahogy volt, visszavezette a folyosón át a saját szobájához, még Bercit sem felejtette ott. Az ajtóban Jenő kapott egy puszt az arcára, egy simogatást a feje búbjára, aztán Csarli gyorsan, apró léptekkel elsurrant a folyosó vége felé.

Jenő kótyagos fejjel kereste meg a szobája kulcsát, benn rögtön az ágyba roskadt. Apróra ki akart értékelni mindent, amit az előbb átélt, s elhatározta, hogy a gyönyörű pillanatok emlékére reggelig virrasztani fog. Fél perc múlva tátott szájjal, aprókat horkantva aludt.

– Olyan szerelmes vagyok, mint az ágyú! – újságolta kora reggel a folyamatosan kuncogó gondnoknak a nyári konyhában. Később együtt mentek el a Stop büfébe, ahol a gondnok sepregetni szokott, és Jenő lassan összerakta Csarlíka portréját az előző esti érzékfoszlányokból.

– Hát nem vékony, pláne nem mellben meg sejhajban – összegezte ábrándozva –, de az külön csak jó! Hosszú a haja meg a körme, és a bőréből meg a húsából ítélve még nincs harmincöt, de talán harminc sem. És az az illat, komám, az az illat!

– Így hamar ki lehet nyomozni, ki lehet a leányzó – vélekedett a kánikulában is bekecsben járkáló gondnok. – Meg is nézném magamnak a kis kurucot.

– Nem kuruc! – ellenkezett Jenő. Autó ment el mellettük, Csapóék ordítottak ki belőle: – Nő bá, nem jössz velünk Tihanyba? – De Jenő csak integetett nekik, Csapóék meg bőszen nyihaházva poroztak el az állomás irányába.

– Kiskuruc – szólalt meg újra a gondnok –, nem látod, hogy csak a jancsid kellett neki? Persze hogy nem látod, vén bolond. Különben beszélt volna hozzád.

– Hát beszélt – hazudta Jenő, és szégyenében újra zsiborogni kezdett az orrcimpája. – Azt súgta közben, hogy édesem, kedvesem.

– Na persze – morgott a bekecses ember irigyen –, édes-kedves pöcöröm!

Jenő nem zavartatta magát. Török-szakad, ő ügyesen utánakérdez Csarlikának, megtalálja, és beszél vele. Megvárta, míg kisöpör a gondnok, ittak a büfében is egy-egy sört, majd visszamentek az üdülőbe, de Jenő többet nem beszélt az ügyről.

A konyhában újra nagy csivitelés fogadta, és Jenőnek megdobbant a szíve: ha minden nő itt szorgoskodik, Csarlikának is a közelben kell lennie! Szelíden beült közéjük egy hokedlire, ügyesen pucolta velük a krumplit, és kitűnő hangulatban tréfálgozott mindenfélét, ami eszébe jutott. – A Bercike? Azt még Papucska készítette nekem a kőbányai műhelyben, ahol dolgozott. Eleinte nem is bírtam vele menni, mert csupa fémből van, úgy festették le fehérre, de aztán úgy megizmosodott tőle a jobb karom, kétszerte akkora lett, mint a másik. Papucska az az én édesapám volt, kedves Brumimami, csak hát nem lehetett így hívni a jelenlétében, csak az édesanyámat volt szabad Mamuszkának nevezni. Aztán azt a tréfát találtam ki, hogy Papuszkát Papsuszkának, Mamuszkát meg Mamucsának kezdtem szólítani, azzal minden el volt rendezve. Pedig az én édesapám nem volt házipapucs, csak keveset tudott otthon lenni, és hamar meghalt. De előtte még kikovácsolta nekem a kőbányai műhelyben Bercikét, akivel vágtam kupán aztán mérges kutyát, de még rablót is, aki egyszer hazafelé éjszaka meg akarta lopni a vakot.

– Hogy milyen emberek vannak! – csapta össze a kezét Brumimami. – Hanem ide figyeljen, Jencike, most mondta a kollégánóm a rossz hírt.

– Mégpedig? – kérdezte érdektelenül Jenő.

– Hát a maga szerelmének, a Zsuzsikának a kutyája belelépett valami szögbe, orvoshoz kellett vinni, úgyhogy nem jön már Csopakra idén a kis aranyos!

– Jó – hagyta helyben Jenő, aki teljesen elfelejtkezett jövelele céljáról. – Majd találkozunk Pesten valamikor.

– Csupa jókat hallani arról a lányról – folytatta Brumimami –, mos, főz, takarít, tisztán tartja magát meg a környezetét, havonta jár kozmetikushoz meg fodrászhoz.

– Jó – egezett bele ebbe is Jenő.

Kicsit bosszantotta, hogy nem tud kettesben maradni Brumimamival. Tőle meg lehetne kérdezni, van-e itt egy ilyen meg ilyen nő, már amennyire le tudja írni neki Csarlikát, de az csak nyelvelt fáradhatatlanul a többiekkel, ki sem lehetett volna robantani a konyhából. Brumimami valójában azért jött ide, hogy a lábasok meg tepsik közt szorgoskodjon, ahogy otthon. A fürdőbe is folyton behoz valami főztőt, tálca süteményt, fazék káposztát, csak hogy egyenek kifulladásig a masszörök, nem csoda, ha nem bír leállni itt sem. A többiekhez nem mehet oda kérdezősködni, azokat nemigen ismeri, különben is olyan fura lenne a puhatolózás. Mit csináljon? Csak nem állhat oda mindenkire, hogy megtapogassa, de még ha kedvére foghatná is az asszonyokat, úgy sem biztos, hogy ráakadna Csarlikára. Ahhoz csupaszak kellene lenniük. Az illat nyomra vezethetné, de akármennyire meresztette a cimpáját, a konyhaszagban meg a társalgóban nem érzett senkin hasonlót. Pedig okvetlenül beszélniük kell. Jenő nem tervezett lánykérést, sem ferde ajánlatokat a jövőre vonatkozóan, csak meg szerette volna köszönni a felejthetetlen percek, és váltani vele pár keresetlen jó szót. „Ez egy igazi fruzsina!” – ötlött váratlanul az eszébe. Papucska mondta neki néha, még kora kamaszkorában, hogy minden körülmények között óvakodjon a fruzsináktól. Jenő sokáig azt hitte, hogy azok valami mérgező növények, ő csodálkozott a legjobban, amikor kiderült, női névről van szó. Mamuszka tudomása szerint férjének soha ilyen nevű kolléganője, osztálytársa, szeretője nem volt, Papucska halálával sírba szállt a fruzsináktól való féltés mibenlétének titka. Az biztos, hogy Csarlika sem gatyázik, megragadja a ki-

nálkozó alkalmat, hogy más ne is említették, Jenő pedig büszkeségtől fulladozva gondolt vissza saját tegnap éjszakai teljesítményére. „Tud még az öreg harcsa!” – váltotta fel a pénteki hogymikvannakot az elismerő félmondat. Ezt ismételte magában Jenő egész délelőtt, míg Csapókék meg nem érkeztek Tihanyból egy levendulabokor és négy kanna bor társaságában.

Úgy elázott az egész galeri, hogy az autókból való kikecmergés is komoly feladatnak tűnt. Többen a kocsibeálló betonján maradtak fekvé, csak röhögni meg szuszogni bírtak, Csapó viszont betántorgott a társalgóba, a zizegő bokrot lecsapta egy fotelbe, majd be a konyhába, ahol mindenképpen ki akarta reccsenteni Brumimami nyakcsigolyáját, vagy legalább megcsöcsörészni valakit. Jenő hallotta, ahogy a növény lezörren az ülésre. Lassan odaoldalgott mellé, és egész arcát beletemette a barbáru, gyökerestül kitépett cserje lombjába. De finom! Benyúlt az ágacsok közé, és leszakított egy pufi levendulafürtöt a haldokló bokorról. Ha még találkozik valaha Csarlival, esetleg intim körülmények között, majd végigdörzsöli a virágot az asszony mellén, hogy még ellenállhatatlannabbul illatozzon az izzadt bőr. – Zsuzsikám, Csarlukám! – sóhajtott föl gondterhelten.

– Szállj le a csajomról, Nő bá! – zuhant Jenő vállára Csapó. – Ne kúrogassátok egymást!

– Ez a kisfiú a te csajod, Csapókám? – kérdezte Jenő, még mindig a bokor ágacskaikat simogatva.

– Ez a csajom – dadogta Csapó –, ez a kis lila ribanc!

– Akkor te buzeráns vagy! – próbált élcelődni Jenő. – Kifogtad Leven Gyulát!

– Én?! Buzi?! – tajtékzott Csapó, és lehányta Jenő papucsos lábát. Jenő abban a pillanatban reflexből a nedvesség felé lendítette a térdét. – A kurva szádát! – őrzöngött Csapó, mint később kiderült, a rúgástól bevérzett a szeme, és meglazult egy szemfoga.

Jenő egész délután Csapót próbálta kiengesztelni, a Söptei pincészetbe sem látogatott el a józanabbakkal, inkább a sebesültet kérdezgette minden tíz percben, hogy érzi magát. – Kurva szádát! – sziszegte ilyenkor megátalkodottan Csapó, de ez nem igazán zavarta Jenőt. Míg a tihanyi autós túra résztvevői a kerti nyugágyakban, a sövények oldalán vagy a társalgó pamlagain hortyogtak, ő édes álmodozásba merült. „Hiába, tud még az öreg harcsa!” – ízlelgette újra meg újra a mondatot. Azért, ha még egyszer magához engedi Csarluka, már nem hagyja, hogy a nő irányítson, okvetlenül meg kell puszilgatnia a hasikáját, a popiját, a lába közét, meg ahol még kedve tartja. Sej, fruzsina!

Jártában-keltében aztán ő is dézsmálgatta a kannában a bort, elfogadhatónak találta, és egy kancsóban, amit hosszas keresgélés után a konyhaszekrényben talált, a gondnoknak is vitt belőle. Csend volt az egész üdülőben, a nyári konyhában terjengett csak az ebédre felszolgált nokedlis pörkölt átcsempészett maradékának gőze. Jenő feltérképezte a kertet, rájött, hogy van egy leaszfaltozott tere is hátul, ahol valószínűleg tolla-sozni lehet, van szalonnasütő és kutyáol, előtte vascölöp köré tekert elrozsdált láncsal.

– Most macska fialt belé – szólalt meg a háta mögött a gondnok.

– Hány óra lehet? Negyed hat körül?

– Öt óra tizenhat perc – álmélkodott az öregfiú. – Honnét tudtad?

– Mindig sejtettem – kocogtatta Bercivel a cölöpkét Jenő. – Most felmegyek egy kicsit a szobába – értesítette újdonsült barátját.

– Menjél csak, Jencikém, aztán estére van itt nekem még egy kicsi a tegnapiból – lapogatta meg Jenő vállát a bekecses.

Akkor fölment, semmire sem számítvá, hiszen tudomása szerint az összes kolléga, nagyfürdősök, kisfürdősök elmentek a pincészetbe. Kakukk kartárs valamelyik bokor alatt hortyogott békésen, Jenő tehát bemegy a szobába, megborotválkozik, talán vesz egy zuhanyt is, utána pihen egy keveset. De Csarli már várt rá a korlátnál, Jenő pedig egy kicsit megjéjdt. Mennyire elszánt! Könnyen megtörténhetett volna, hogy a gondnokkal borozgat egész délután, vagy eltotyog ő is a többiekkel, akkor pedig a nő hoppon marad, strázsálhatott volna a folyosón egész délután. Ezek szerint egy numeránál többet jelent neki Jenő, képes az összes programját feláldozni érte, csak hogy egyútt lehessenek.

– Beszélünk kell, kedves! – mondta neki, ahogy nyílt előttük az ismerős szoba ajtaja.

– Naná – hagyta rá Csarlíka, hangja mélyebb, érdekesebb volt annál, amit Jenő elképzelt neki. A nő villámgyorsan megszabadult összes ruhájától, majd háttal az ágyra lökte Jenőt, egy mozdulattal lerántotta róla a nadrágot.

– Megkérdezhetem a kedves nevét, gyönyörűm? – erősködött Jenő, de Csarli válasz helyett föl kacagott, és szájon csókolta. Ezután erélyesen Jenő ölébe fészkelte magát, meglehetősen gyorsasággal elkezdte a huzavonát. „Ez egy igazi fruzsina, bármi legyen is az!” – örvendezett Jenő, miközben keze az asszony idomait gyúrta-gyömöszölte hevesen. Milyen feszes húsú, mennyire kedves ez a Csarlíka! „És milyen kevéssé nedves!” – Jenő szájpadrólása teljesen kiszáradt az izgalomtól. „A végén még menetet vág a micso-dámra!” Aztán már ez sem volt gond, Jenő agyából pedig az asszony hatalmas fújtatásai és energikus rángatózása alatt kiszaladtak a kettejük eljövendő közös életét latolgató szívmelengető képzetek. – Jaj, édes anyukám! – nyögött fel jólesően. Közel volt a csúc.

– Öcsém, ennek úgy jár a fara, mint a Zinger varrógép! – hasított Csapó kaján hangja a kézjuhatagba. A hiénavihogású, akinek Jenő már elfelejtette a nevét, huhogni kezdett elragadtatásában. Nyitva maradt az ajtó? De hogyan bírtak az elázott csutakok feltáncorogni az emeletre, mikor tíz perce még mozdulni sem tudtak? Jenő feje bele-sajdult a haragba, Csarli alól kiabált Csapóék felé:

– Hordjátok el tüstént magatokat, rohadékok!

Ellenkezőleg, Csapóék közelebb kecmeregtek, idétlenül tapsikolni, horkantgatni kezdtek.

– Mit bámultok, kisiújk? – nyögött fel pincemély hangján Csarlíka is, de átnevese-dett combja, feneke egy pillanatra sem hagyta abba a liftezést Jenő ölében. – Sorszámat osszak? Van még szabad likam!

Ezután Jenő felől már bármi történhetett volna, nincs mit beszélni az ügyről. De hozzátartozik az igazsághoz, hogy a lehető történések közül éppen a legeslegrosszabb történt még a förtelmes mondat után a szobában. Csapó és a hiénahangú az asszonyt, hónaljánál és csípőjénél fogva, egyszerűen leemelték Jenőről. Csarlíka dévaj cuppanással vált le a masszóról, akit pedig minden teketória nélkül kirugdostak a kifli- és hí-nárszagú szobából, helyesebben csak Csapó rugdosott, a másik a derékszíját bontotta lázasan. A papucs, a póló meg a rövidnadrág – zsebében a szobakulccsal és a végül felhasználatlan, agyonlapított levendulavirággal – mind az öreg meztelen hátán landolt, ahogy kisvártatva Berci nehéz gumivége is. Jenő a folyosó langyos járólapján ülve öltözködött fel, kisimította mellkasán a gyűrött felsőt, majd talpra állt, fölvette Bercit, és a szobája felé poroszkált. Odabenn lezuhanyozott, ráérősen összecsomagolt mindent a sporttáskába, majd a szégyentől még mindig jelentősen zsbongó orrcimpával elhagyta a lakosztályt. A lépcsőn lefelé menet próbált nem figyelni a nő szobájából kiszűrődő

vidám sikolyokra meg röhincselésekre, inkább füttyörészni kezdett csak úgy, melódia nélkül. Az üdülő betonösvényén találkozott a gondnokkal, szertartásosan át akarta adni a kulcsokat, de a bekecses nagyot csapott Jenő vállára, és beinvitálta a nyári konyhába: ha már mindenképpen haza akar menekülni, várja meg őnála a vonat indulását, este kilenc előtt úgysem megy Pestre semmi, isznak egy nyelet bort, utána együtt kimennek az állomásra. Jenő ebbe csak olyan feltétellel egyezett bele, ha a gondnok mindenki elől eltagadja, hogy ő még itt van, amibe a bekecses bele is ment, utána nekiláttak az ebédmaradék elfogyasztásának, majd folytatták a kora délután abbahagyott borozást. Később, nem tudni, mikor, az biztos, hogy a kilences vonatot hagyták futni, elcsendesedett az üdülő, bizonyára mind elmentek éjszakai fürdőzésre a masszörök, a gondnok pedig beosont az épületbe, és kicsempészte az egyik csodálatosképp érintetlenül maradt kanna bort, amit Csapóék hoztak Tihanyból.

Éjfélkor Jenő végre sírva fakadt, hüppögve, akadozó nyelvel ecsetelte a kutyás Zsuzsi érényeit, fogadkozott, hogy Pesten okvetlenül randevút kér tőle, és mihamarább öszszeköltözködnek, háromnegyed egykor pedig énekelni kezdett, ő is meg a gondnok is, szomorúakat meg pajzánabbakat is, hogy Én vagyok a hosszú lábú Kelemen, Kelemen, meg hogy Átdobták a szart a kerítésen, és Jenőnek végül kiállt a zsidbadás az orrcim-pájából, és szordínóban rákezdte:

*Sej-haj, Zsuzsika
Mondok neked valamit
Gombold ki a selyemblúzod elejét...*

Halmai Tamás

A MISSISSIPPI KUTYÁI

A mennyek állatai látni vágyták
mi lehet túl a terek peremén
és csillagokból lobbantottak fáklyát
így született a fény

a derű angyalaiban az ördög
szavára nem volt replikázni mersz
de a legszebb a nyelvben testet öltött
s belőle lett a vers

a Mississipp-i kutyái megvesztek
iszkolt a halál füstölgött a hús
de a fekete sámán sírni kezdett
és abból lett a blues